

1. אברהם אילת - "מבנה מח" (150 X 80)
תצריב ואקוטינטה על ברזל.
2. זיגי בן-חיים - "נתיבי הצפון" (105 X 75)
תצריב ואקוטינטה על נחושת וברזל.
3. יעקב חפץ - ללא כותרת (105 X 75)
תצריב צילומי + חרט יבש/פליז וברזל.
4. עפר ללוש - עץ חרוב (160 X 125)
תצריב ואקוטינטה על ברזל.
5. יגאל עוזרי - מבנה כובע (200 X 80)
סוכר ואקוטינטה על ברזל.
6. יהודה פרובוכאי - ללא שם (63 X 90)
תצריב ואקוטינטה על ברזל.
7. פנחס צינוביץ - נוף 1 (40 X 50)
חריטה יבשה על נחושת.
8. תמרה ריקמן - מלאכים (100 X 80)
תצריב ואקוטינטה על ברזל.
9. איוון שובל - "ככר ציון" (125 X 125)
תצריב ואקוטינטה על נחושת.
10. יחיאל שמי - ללא כותרת (105 X 75)
חריטה יבשה על ברזל.

כברי הקימה סדנת תחריטים, נוכחות נוספת של עשיה באמנות, נוספת לפיסול ולציור.
כמו לכל עשיה יש אמירה ותהודה.

עבורי התחריט הוא תמצית המחשבה, הנגיעה, תחושת הקו והחלל. הקו המרוסק,
המהוסס, הבטוח, הורטואוזי. התחריט הוא הנושא, הרישום הוא המחשבה - התוכן.

ההדפס מהווה מעין חידה למתבונן. יש כאן כאילו נושא ללא סיבה רק רמז. התחריט מכריח
את הצופה לשאול את עצמו מהי ההתכוונות הפיזית - חוייתית שלו.

הצריבה מקבעת את הרישומים בפלדה, וכל הדפסה מלוחות הפלדה, היא תיעוד של רעיון.
בלוחות הפלדה, לפני ותוך הצריבה, קיימת נוכחות בולטת של חומר, נגיעה, הרפיה, לחץ,
כבישה.

התחריט כמדיום כמעט מכתוב צמצום. קיים עושר גדול בצמצום. אפקט גדול.

התחריט, מה שהוא יודע לעשות הכי טוב זה להעביר קו, תחושה של קו, אטמוספירה של קו,
עצמה של קו.

(קטעים מתוך שיחות של נעמי אביב ומאיר אגסי על התחריט של יחיאל שמי)